

CSŐSZI MARCELL

Játszunk

Külső szemmel az életnek mi
mindig gyerekek leszünk.
keressük egymást e
végeláthatatlan világban.

Nem sejthetjük, hogy ez
egy örökös bújócska.
S e játékban, mi mindannyian
sose nyerhetünk.

Lehet nem is létezel.
Nem létező létednek akaratát,
gyermeki bohósággal keresem.
Én se nyerhettem.

Élet

Látod lelked este a csillagokban?
Hogy pulzálnak üzennek neked?
Hisz mutatják utad a végtelen teljességbe,
s a hold világítja másnak a tökéletességed.

Ha felhős az éj se vagy egyedül.
Ki szeret, látja a homályban tested.
Szemükbe te formáld az esti útjukat,
s így vezetheted lelkükbe saját lelked.

Képed

Már fakul a kép rólad a falon,
Fakult az arcod, fakult a múltad.
S mohón nő portestedből rózsza a síron.

Némán hagytad el a világot,
Hogy lelked szabad legyen.
S most már csak bennem van otthonod.